

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně **I. K.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové 3, PSČ 500 03, za účasti **F. K.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2011, zn. 7324/UP/2011, t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Zúčastněná osoba n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), rozhodnuto o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Týniště nad Orlicí ze dne 14. července 2006, č.j. OÚP 1555/2006-KOLA-Kola-Ro-369/2006, kterým bylo povoleno užívání stavby plynofikace rodinného domu X na st. p. č. 80/1 a parc. č.

334 v kat. území Bolehošť, a to s tím, že jde o odvolání nepřipustné a jako takové bylo zamítnuto. Uvedené kolaudační rozhodnutí bylo vydáno k návrhu M. a F. K. ze dne 26. 6. 2006, přičemž žalobkyně se proti němu odvolala dne 8. 3. 2011. Žalobkyně odůvodnila žalobu v podstatě následujícím způsobem.

Předně uvedla rozsah svého žalobního tvrzení, v němž obecně namítala vady řízení, jehož výsledkem bylo žalované rozhodnutí, nedostatečně zjištěný skutkový stav věci pro jeho vydání a porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Dále brojila proti tomu, že jí jako účastníci řízení nebylo zasláno kolaudační rozhodnutí Městského úřadu Týniště nad Orlicí ze dne 14. července 2006, č.j. OÚP 1555/2006-KOLA-Kola-Ro-369/2006. V této souvislosti se odkazovala na rozsudek nadepsaného krajského soudu ze dne 10. 2. 2009, č.j. 30 Ca 17/2008-49, na jehož základě se stala účastnicí stavebního řízení ohledně stavby plynovodní přípojky a pilíře HUP jejích sousedů, údajně provedených na pozemku žalobkyně. Přesto s ní v době vydání kolaudačního rozhodnutí, tedy v roce 2006, jako s účastnicí nebylo jednáno. Účastníky totiž byli pouze F. a M. K., a to jako vlastníci parcely č. 334 a stavební parcely č. 80/1 v kat. území Bolehošť, přestože podle žalobkyně je plynovodní přípojka vedena po jejím pozemku. Tato námitka se v žalobě vícekrát opakuje. Z důvodu účastenství ve stavebním řízení se pak domáhala zaslání i kolaudačního rozhodnutí.

Další část žaloby se týkala otázek kolem situování pozemkové hranice mezi ní a sousedy, práce v ní jmenovaných soudních znalců při zaměřování staveb a pozemkové hranice, stavebního řízení a nezahájení řízení o odstranění černé stavby. Přitom si neodpustila vulgární, hrubé výpady vůči řadě osob, zejména proti ing. Z. N. a sousedovi F. K.. Poukazovala na to, že neměla možnost se k věci vyjádřit. Navrhovala, aby si krajský soud pro přezkumné řízení opatřil doklad o vyměření pozemkové hranice, přičemž se dovolávala protokolu sepsaného Katastrálním pracovištěm Rychnov nad Kněžnou dne 19. 1. 2011.

Vzhledem k tomu žalobkyně navrhovala žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. Zároveň požadovala přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 18. 8. 2011. Uvedl v něm, že žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto nepřipustné odvolání žalobkyně ze dne 8. března 2011 proti rozhodnutí Městského úřadu Týniště nad Orlicí ze dne 14. července 2006, č.j. OÚP 1555/2006-KOLA-Ro-369/2006, jímž bylo povoleno užívání stavby „plynofikace rodinného domu čp. X na pozemcích st. p. 80/1 a parc. 334 v kat. území Bolehošť“. Při stanovení okruhu účastníků kolaudačního řízení bylo vycházeno z ustanovení § 78 odst.1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, podle něhož byli jeho účastníky a) stavebník, b) vlastník stavby, c) uživatel (provozovatel), byl-li v době zahájení řízení znám a d) vlastník pozemku, na kterém byla stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo mohlo být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno. Návrh na kolaudaci podali stavebníci M. a F. K. dne 26. června 2006, a to jako vlastníci st. p. č. 80/1 a parcely č. 334 v kat. území Bolehošť. Žalobkyně je vlastnící sousední parcely č. 79/1. Vlastníci sousedních pozemků a staveb ale účastníky

kolaudačního řízení podle citovaného zákonného ustanovení nejsou. Usnesením ze dne 25. května 2011, č.j. 7324/UP/2011/Kd, žalovaný podle § 28 odst. 1 správního řádu rozhodl, že žalobkyně není účastníkem správního řízení o povolení užívání stavby „plynofikace rodinného domu čp. X na pozemcích st. p. 80/1 a parc. 334 v kat. území Bolehošť“ a následně pak žalovaným rozhodnutím odvolání žalobkyně proti kolaudačnímu rozhodnutí jako nepřipustné zamítl. Žalobkyně nebyla účastnicí kolaudačního řízení, a proto jí ani jako takové nenáleželo právo nahlížet do správního spisu v kontextu § 36 odst. 3 správního řádu.

Proti usnesení žalovaného ze dne 25. května 2011, č.j. 7324/UP/2011/Kd, podala žalobkyně odvolání k Ministerstvu pro místní rozvoj, které o něm rozhodlo dne 15. srpna 2011 pod č.j. 23479/2011-83/1566. V rozhodnutí mimo jiné konstatovalo, že kolaudační rozhodnutí Městského úřadu Týniště nad Orlicí ze dne 14. července 2006, č.j. OÚP 1555/2006-KOLA-Ro-369/2006, nabylo právní moci dne 2. srpna 2006 a že tímto dnem bylo ukončeno kolaudační řízení ve věci předmětné stavby. Z toho zároveň plyne, že i z pohledu uvedeného orgánu veřejné správy žalobkyni právo být účastnicí daného kolaudačního řízení nenáleželo. Žalovaný pak vycházel při rozhodování o odvolání žalobkyně z obsahu správního spisu a z evidence katastru nemovitostí.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti výše uvedenému kolaudačnímu rozhodnutí jako o odvolání nepřipustném, když šlo o odvolání podané osobou, která nebyla účastníkem řízení, jehož výsledkem žalované rozhodnutí bylo. Vzhledem k tomu žalovaný navrhol žalobu zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení, F. K., se k žalobě vyjádřil v dopisu ze dne 11. července 2011. Uvedl v něm, že v žalobě je mnoho smyšlených věcí nezakládajících se na pravdě a že již 85 let nebyla pozemková hranice, o kterou jde, měněna. Trval na tom, že plynová přípojka se skříní HUP byla umístěna na jeho pozemku a že kolaudační rozhodnutí bylo vydáno po dokončení stavby.

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 15. 5. 2012. Žalobkyně při něm setrvala na svých žalobních námitkách. Zdůraznila, že při posuzování dané věci je třeba vzít v úvahu rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 15. srpna 2011, č.j. 23479/2011-83/1566, jímž bylo zrušeno usnesení žalovaného ze dne 25. května 2011, č.j. 7324/UP/2011/Kd, o tom, že žalobkyně není účastníkem kolaudačního řízení. Trvala na tom, že účastnicí kolaudačního řízení měla být a znovu se přitom dovolávala rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 2. 2009, č.j. 30 Ca 17/2008-49. Trvala na tom, že plynovodní přípojka je vedena po jejím pozemku. Dovolávala se přitom i sdělení Katastrálního pracoviště Rychnov nad Kněžnou ohledně výměr pozemků jejího souseda a rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 6. 3. 2012, č.j. 52A 31/2011-61. Procesní chyby v řízení, jehož výsledkem bylo žalované rozhodnutí, spatřovala žalobkyně i v tom, že nemohla nahlížet do správního spisu, na její připomínky a písemná vyjádření nebylo reagováno a nebyla seznámena s podklady rozhodnutí. Přitom v žalovaném rozhodnutí se píše o tom, že žalobkyně je účastníkem dle § 27 odst. 1 správního řádu.

Na svém dosavadním stanovisku k žalobě setrval při jednání krajského soudu i F. K. – osoba zúčastněná na řízení.

Po přezkoumání žalovaného rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl krajský soud k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Městský úřad Týniště nad Orlicí vydal dne 14. 7. 2006 pod č.j. OÚP 1555/2006-KOLA-Kola-Ro- 369/2006, kolaudační rozhodnutí, jímž povolil užívání stavby plynofikace rodinného domu čp. X na stavební parcele č. 80/1 a pozemkové parcele č. 334 v kat. území Bolehošť, která byla povolena stavebním povolením téhož orgánu veřejné správy ze dne 15. 9. 2005, č.j. OÚP 448/2005-STUR-StPo-Pa-1277/2005. Žalobkyně podala proti kolaudačnímu rozhodnutí dne 8. března 2011 odvolání, když se zřejmě považuje za opomenutou účastnici kolaudačního řízení. Tuto svoji představu spojuje s okolností, že je vlastnící pozemku, na němž je plynovodní přípojka údajně umístěna. Stavebníci naopak tvrzení žalobkyně odmítají. Dlužno přitom konstatovat, že přes určité snahy vytýčit situování pozemkové hranice mezi žalobkyní a jejími sousedy a dojít o ní ke vzájemnému konsensu, se nepodařilo, a že o této věci nebylo rozhodnuto ani obecným soudem. Krajskému soudu přitom není nic známo o tom, že by byl spor o pozemkovou hranici předmětem soudního řízení. Otázka situování pozemkové hranice tak zůstává v rovině pouhých tvrzení.

Je přitom nepochybné, že plynovodní přípojka byla povolena na stavební parcele č. 80/1 a pozemkové parcele č. 334 v kat. území Bolehošť a že tyto parcely jsou ve společném jmění manželů F. a M. K.. Proto byla-li plynovodní přípojka povolena právě na těchto pozemcích, byla povolena těm, co k nim mají tomu příslušné právo, zatímco žalobkyně k nim žádné právo nemá. Proto kolaudovala-li se plynovodní přípojka právě na těchto pozemcích, žalobkyně správně nebyla účastnicí kolaudačního řízení. Okruh účastníků kolaudačního totiž v té době vymezoval § 78 odst 1 zákona č. 50/1976 Sb. tak, že jimi byli stavebník, vlastník stavby, uživatel (provozovatel), byl-li v době zahájení řízení znám a vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud by mohlo být jeho vlastnické právo kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno. Z uvedené definice je zřejmé, že žalobkyně účastnicí předmětného kolaudačního řízení nebyla a být nemohla, když k tomu nesplňovala základní předpoklady stanovené v citovaném ustanovení.

Žalobkyně se přitom mylí, pokud spojuje své účastenství v kolaudačním řízení se skutečností, že byla účastnicí stavebního řízení o povolení plynovodní přípojky. Každé z uvedených řízení, stavební či kolaudační, má totiž svůj specifický okruh účastníků řízení, který není totožný. Pro stavební řízení je totiž okruh účastníků řízení vymezen mnohem širěji, takže jeho účastníky jsou i vlastníci sousedního pozemku nebo stavby, mohou-li být jejich vlastnická práva požadovanou stavbou přímo dotčena. Tito účastníci stavebního řízení - sousedé, však již nemají postavení účastníků v kolaudačním řízení. Tak tomu bylo i v daném případě. Z této argumentace nepochybně vycházelo i Ministerstvo pro místní rozvoj v žalobkyni

zmiňovaném rozhodnutí ze dne 15. srpna 2011, č.j. 23479/2011-83/1566, jímž bylo zrušeno usnesení žalovaného ze dne 25. května 2011, č.j. 7324/UP/2011/Kd, když je v něm uvedeno: „Jak vyplývá ze správního spisu kolaudačního rozhodnutí stavebního úřadu č.j. OÚP 1555/2006 KOLA - Kola - Ro - 369/2006 ze dne 14. 7. 2006, jímž bylo povoleno užívání stavby, nabylo právní moci dne 2. 8. 2006, tj. stalo se vykonatelným.“ Pokud by měl tento ústřední orgán státní správy za to, že žalobkyně měla být účastnicí kolaudačního řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, pak by tento závěr nemohl konstatovat. Ostatně uvedený orgán zrušil usnesení žalovaného ze dne 25. května 2011, č.j. 7324/UP/2011/Kd, právě proto, že kolaudační řízení bylo skončeno dnem 2. 8. 2006, tedy že kolaudační řízení neběželo, a proto nebylo možné rozhodovat o tom, zda žalobkyně je jeho účastníkem či nikoliv (viz předposlední odstavec odůvodnění rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 15. srpna 2011, č.j. 23479/2011-83/1566, jež bylo žalobkyni doručeno).

Pokud se pak žalobkyně ve svých argumentacích opírala o závěr výroku rozhodnutí ze dne 26. 5. 2011, zn. 7324/UP/2011, v němž je uvedeno, že: „Účastníkem řízení, na něhož se toto rozhodnutí vztahuje ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, je - I. K.,“, je vzhledem k celému odůvodnění uvedeného rozhodnutí zřejmé, že tím žalovaný myslel postavení žalobkyně výlučně ve směru k řízení předcházejícímu vydání pouze tohoto rozhodnutí, když jiného účastníka v něm nebylo. S kolaudačním řízením tento kostrbatý výrok však nemá žádnou přímou spojitost.

Není tak žádných pochyb o tom, že žalobkyně účastnicí kolaudačního řízení, jehož výsledkem bylo kolaudační rozhodnutí Městského úřadu Týniště nad Orlicí ze dne 14. července 2006, č.j. OÚP 1555/2006-KOLA-Kola-Ro-369/2006, nebyla. Proto bylo (a muselo být) její odvolání proti němu zamítnuto jako odvolání nepřipustné. K tomuto závěru zjistil žalovaný, stejně jako předtím již prvoinstanční správní orgán, skutkový stav věci úplně. A to je také ten rozhodující důvod pro postup v dané věci podle § 92 odst. 1 správního řádu, v jehož světle by byla i případná pochybení procesní povahy, namítaná v žalobě (krajský soud je však nezjistil), zcela bez významu na výsledek přezkumného řízení.

Vzhledem k tomu krajský soud uzavřel, že žaloba je nedůvodná a jako takovou ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a pokud jde o žalovaného, tak tomu žádné náklady řízení nevznikly (viz výrok II. tohoto rozsudku).

Osoba zúčastněná na řízení pak má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. Krajský soud žádnou takovou povinnost F. K. neuložil, a proto

nebyla náhrada nákladů řízení, které měl jmenovaný s projednáním žaloby, přiznána ani jemu (viz výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§§ 54 odst. 5 a 55 odst. 5 s. ř. s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 103 a násl. s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Od 1. ledna 2012 se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 24. května 2012

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu